

ת"ד (תל אביב) 5964-03-23 - מדינת ישראל נ' עמיאל זנזורי

ת"ד (תל-אביב-יפו) 5964-03-23 - מדינת ישראל ע"י נ' עמיאל זנזורי ע"שלום תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 5964-03-23

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד דוכן

נגד

עמיאל זנזורי ע"י

ב"כ עו"ד רוט

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה במחוז תל-אביב-יפו (בת-ים)

[09.07.2025]

כבוד השופטת שרית קריספין

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין נהיגה שלא בכביש ובחוסר זהירות, עבירה על תקנות 33(א), 21(ג) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה. על פי עובדות המקרה, הרי שביום 5.1.23, בסמוך לשעה 12:30, נהג הנאשם באופנוע, על השול הימני של כביש 4 לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 121.8, פגע ברכב שעמד בשול, בו נהג ראובן כחלון.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הנאשם חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 4 לעובדות כתב האישום.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לגרם התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 -רס"מ יאיר ירדני, בוחן תנועה (להלן-הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - תרשים, ת/2 - דוח בוחן, ת/3 - לוח תצלומים (כולל דיסק), ת/4 - הודעת הנאשם, ת/5 - סקיצה

ת/6 - דוח פעולה, ת/7 - אסופת מזכרים

עד תביעה מספר 2-מר אברהם מסיקה, עד ראה לתאונה (להלן- העד)
כמו כן, הוגשו בהסכמה ת/8- מסמכים רפואיים לגבי החבלה שנגרמה לנאשם
להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:
הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

העד העיד כי נסע בשול האמור, כשלפניו נוסע הנאשם, במרחק של 100 עד 150 מטרים ממנו. העד הבחין ברכב
עומד בשול, במרחק של 500-600 מטרים קדימה וצפר לנאשם, על מנת שייתן דעתו לרכב, אך הנאשם התנגש
ברכב והעד עצר על מנת לסייע.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד מדוע לא מסר בחקירתו במשטרה, כי ניסה להזהיר את הנאשם והשיב כי ייתכן ולא
מסר.

העד עומת עם גרסת ההגנה, לפיה, הרכב המעורב סטה לשול מספר שניות לפני התאונה ולא עמד שם והשיב כי ראה
את הרכב חונה בשול ולא סטה לשול. העד הוסיף כי לדעתו, הנאשם לא היה מרוכז בנעשה בכביש ואולי עשה שימוש
בטלפון נייד.

העד נשאל אם הבחין כי הנהג המעורב הזיז את הרכב אחרי התאונה והשיב כי לא ראה זאת.

הבוחן הגיע לזירת התאונה ובחן אותה, כמתועד במסמכים שהוגשו מטעמו. אחת ממסקנותיו, כמפורט בסעיף 14 ל-
ת/2, הייתה: "ממדי הנזק ברכבים מעידים על הפרש מהירויות גדול ויכולים להתאים לפגיעה ברכב עומד". נוכח
האמור ועדותו של עד הראיה, המליץ הבוחן להגיש כתב אישום כנגד הנאשם.

הבוחן נחקר והשיב כי אכן, הנהג המעורב מסר לו כי הזיז את הרכב מספר מטרים קדימה ולא ידע להסביר מדוע
הנהג עשה כן.

הבוחן נשאל לגבי סימני בלימה ואישר כי לא נמצאו סימנים כאלו מהרכב המעורב וכן אישר שהדבר יכול לקרות אם
הרכב היה בנסיעה איטית, כאשר נפגע על ידי הנאשם.

הבוחן נשאל לגבי חוות דעתו של מומחה ההגנה, לפיה, זווית הפגיעה מעידה על מגע אלכסוני בין כלי הרכב והשיב כי
אינו מסכים עם קביעה זו, שכן לשיטתו, הפגיעה היא חזית-אחור, גם בהתאם לסימני הבלימה של האופנוע.

הבוחן נשאל מדוע לא המליץ על הגשת כתב אישום גם כנגד הנהג המעורב והשיב כי המעורב טען שלא חש בטוב ולכן
עצר בשול, שנועד בדיוק למטרה זו, לפיכך, לא מצא לנכון להמליץ כנגדו.

בהודעתו במשטרה, ת/4, מסר הנאשם כי נסע כאמור, בסמוך לשול ואז רכב שנסע לשמאלו, "חתך" אותו במפתיע
והוא לא הספיק לבלום ופגע בו מאחור, נפל ואיבד הכרה.

החוקר עימת את הנאשם עם גרסה מוקדמת שמסר בבית החולים ולפיה, הרכב המעורב חנה בשול והנאשם השיב כי
הרכב סטה והספיק לעצור לשנייה, לפני שהוא פגע בו וכי בבית החולים היה לו "בלק".

הנאשם הכחיש את הטענה שנסע בשול ועמד על גרסתו כי נסע בנתיב הימני וכי הרכב המעורב הגיע משמאלו, סטה ועצר, כך שלא הספיק לבלום ופגע בו.

על פי ת/8, לנאשם נגרמה חבלה של ממש, שעניינה, שבר בפיקה של ברך ימין ושבר בבוהן.

בסיכומיה, ביקשה ב"כ המאשימה, כי בית המשפט ייתקן משקל מכריע לעדויות שנשמעו ולא נסתרו, כך לשיטתה, כמו גם לעדותו של הנאשם, העומדת בסתירה לממצאים בתיק וירשיע את הנאשם.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ומומחה הגנה (להלן- המומחה), שחוות דעתו הוגשה וסומנה נ/2. כמו כן, הוגשה הודעתו של עד הראיה במשטרה, שסומנה נ/1.

הנאשם העיד כי נסע בכביש, בצמוד לשול ימין כאשר לפתע, הרכב המעורב, שהיה לשמאלו, סטה ימינה, הגיע לשול ובלם, כך שחלקו השמאלי של הרכב, בולט לכיוון הכביש. הנאשם לא הספיק לבלום ופגע בחלק האחורי של הרכב. בהמשך, הנהג המעורב הזיז את הרכב, לפני הגעת המשטרה למקום.

הנאשם הסביר כי בבית החולים, סבל מכאבים עזים והועבר מיד לטיפול נמרץ ולניתוח חירום.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם מדוע נסע בצמוד לשול והשיב כי כך נוסעים אופנועים.

הנאשם נשאל מדוע לא הבחין ברכב המעורב והשיב כי הרכב "חתך" אותו פתאום ורק אז, הבחין בו, אך כיוון שהחלק האחורי של הרכב בלט לכביש, הוא פגע בו.

הנאשם נשאל לגבי עדותו של עד הראיה והשיב כי הוא עומד על גרסתו כי המעורב הוא זה שסטה.

הנאשם נשאל והסביר כי בגלל הקסדה, אינו יכול לראות טוב את מה שקורה בצדדים ולכן, לא הבחין במעורב לפני הסטייה.

הנאשם נשאל והסביר כי אף שאיבד הכרה, היה ערני לפני שפונה מהמקום וכפי שהבחין במעורב מזיז את הרכב, ידע לבקש מאנשי מד"א את הטלפון הנייד שלו ואת מפתחותיו.

המומחה העיד על חוות דעתו ועל מסקנתו לפיה, הרכב המעורב סטה בחדות לשול ימין, כאשר הנאשם היה במרחק של 15 מטרים ממנו ולכן, לא היה באפשרות הנאשם להימנע מפגיעה ברכב ובנסיבות אלה, האחריות לגרם התאונה, הנה של הנהג המעורב.

בחקירתו הנגדית, אישר המומחה כי התאונה ארעה בשול ולא בכביש וכי בחוות דעתו קבע כי הנאשם נסע בשול לפחות 15 מטרים לפני התאונה וכן, קבע כי הרכב המעורב לא היה בעצירה אלא בנסיעה וזאת על פי פיזור השברים במקום, כפי שתועדו על ידי הבוחן.

בסיכומיו, ביקש ב"כ הנאשם כי בית המשפט יזכה את הנאשם, נוכח אי התייצבות הנהג המעורב וכן נוכח עדותו הבלתי אמינה של עד הראיה, עדותו העקבית של הנאשם וחווה דעתו של מומחה ההגנה. דיון והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה לא הצליחה להוכיח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם אחראי לגרם התאונה שבנדון. כמפורט לעיל, גרסתו של הנהג המעורב, לא הובאה בפני בית המשפט, על אף מספר דחיות שניתנו למאשימה לשם הבאתו לבית המשפט וזאת ללא כל הסבר או הצדקה ולא תיתכן מחלוקת כי בהעדרה, נגרע חלק משמעותי ממארג ראיות המאשימה. בנסיבות אלה, יחול הכלל הידוע בדיני ראיות, לפיו, על בית המשפט להניח כי העד בחר שלא להתייצב בבית המשפט, שכן, לו היה מגיע, היה בעדותו כדי לחזק את גרסת ההגנה, קל וחומר במקרה שבפני, בו עסקין בנהג המעורב, שהוא בעל עניין ברור בתוצאות ההליך ועל אף זאת, בחר שלא לשתף פעולה עם ההליך המשפטי. לעניין זה ראה את ספרו של כבוד הש' קדמי, "על הראיות", חלק רביעי- עמודים 1889 עד 1902, שם נאמר, בין היתר:

" יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו הייתה זו ראיה נסיבתית. כך ניתן להעניק משמעות ראייתית: לאי הבאת ראיה, לאי השמעת עד, לאי הצגת שאלות לעד או להימנעות מחקירה נגדית של מי שעדותו הוגשה בתעודה בכתב שנחתמה על ידו. התנהגות כזו, בהיעדר הסבר אמין וסביר, פועלת לחובתו של הנוקט בה; באשר על פניה, מתחייבת ממנה המסקנה, שאילו הובאה הראיה, או הושמע העד, או הוצגו השאלות או קוימה החקירה הנגדית – היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב".
בע"פ 437/82 אבו נגד מדינת ישראל, נאמר:

" הלכה פסוקה היא שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה שדבריו היו פועלים לחזק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה... - כך יחול בשינויים המחויבים, גם כאשר מדובר בעד מטעם המאשימה ואף ביתר שאת, שכן, נטל ההוכחה הוא על כתפיה.
בע"פ 728/84 שמעון חרמון נ' מדינת ישראל, נאמר:

"...כידוע הלכה פסוקה היא, שהימנעות מלהביא ראיה מצויה ורלוונטית מובילה למסקנה, שאילו הובאה היא הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה...".
בע"פ 3250/10 פלוני נגד מדינת ישראל, נאמר:

"כידוע, הכלל הוא, כי אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת את החשד שיש דברים בגו וכי בעל הדין שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד ומשכך התנהגות כזו פועלת לחובתו של מי שנוקט בה (ראו יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי, (2003)).
אציין עם זאת, כי, בניגוד לנטען בסיכומי ההגנה, עדותם של עדי התביעה עשתה עלי רושם אמין. עד הראיה העיד ללא כל עניין בתוצאות ההליך ועמד על גרסתו ואילו הבוחן נימק כהלכה את המלצתו להעמיד לדין את הנאשם.

מנגד, גרסת הנאשם עמדה בסתירה אפילו לגרסת המומחה מטעמו וזאת בכל הנוגע לכך שהמומחה קבע שהנאשם נסע כברת דרך של 15 מטרים לפחות בשול, בטרם פגע ברכב בעוד שהנאשם עמד בתוקף על כך שנסע בנתיב הימני ולא בשול.

באשר לעדות מומחה ההגנה, לא מצאתי כל הצדקה לשלילת עדותו של עד הראיה, שעשה עלי רושם אמין, כאמור. אך גם בכל האמור לעיל, אין כדי לסייע למאשימה, שכן, נטל ההוכחה רובץ על כתפיה וכאמור בספרו של כבוד הש' קדמי לעיל, בעמוד 1654:

" ולא למיותר יהיה להזכיר: על התביעה להרים את נטל השכנוע בראיות, בין שהובאו מטעמה ובין שהובאו מטעם ההגנה או מטעם בית המשפט וכישלון ההגנה להוכיח את גרסתה, כשלעצמו, אינו יכול לבוא במקום הוכחת האשמה".
וכאמור בעניין פלוני לעיל:

" בע"פ 6890/04 מקסים בלאוסוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.9.2005) נקבע, כי נטל השכנוע הרובץ על התביעה במשפט הפלילי, הוא מעבר לכל ספק סביר, ואין די בכך שעמדת התביעה נראית ככזו הקרובה יותר לאמת... בהרשעתו של המערער רק משום שגרסת התביעה נראית סבירה יותר, טמונה סכנה של בלבול וגלישה לנטלי הוכחה הנהוגים במשפט האזרחי, שם ניתן להסתפק בנטייה של מאזן ההסתברות לטובת מי מבין הצדדים כדי שהדין יוכרע לטובתו. אולם, עסקין בהליך הפלילי, אשר השלכותיו על חייו של הפרט מרחיקות לכת, ודווקא בשל כך נקבע נטל הוכחה מחמיר יותר. על בית המשפט להימנע ככל הניתן מתהיות בדבר "סבירות" התנהגות הקורבן".

לפיקר ונוכח כל המפורט, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, לא הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשם מאחריות לגרם תאונת הדרכים המיוחסת לו בכתב האישום.
ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"ה, 09 יולי 2025, במעמד הצדדים.